

കാലിന്ദം

കാരിനോട്

(മോചനസഭയുടെ പരിഭാഷിത ഗാഥാരിതി)

പരിഭാഷകൻ:

പെട്ടുശ്ശീയം രാമൻ എളയ്ക്കൽ

TRICHUR

SARASWATHI' (ELEC.) PTG. & PBG. HOUSE.

1946 Sept. /1122 കന്നി

Price 1-4-0] Copy-right to Publishers [വില 1-4-0

മൻ കുരിപ്പ്

ഇത്ര കച്ചപ്പാടുള്ള ഒരു ചുറ്റുപാടിൽ പെടേണ്ടിയവരും ഈ പരിഭാഷയ്ക്കു ന്നു്, ആരംഭത്തിൽ അറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. സാധിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ ഈ സാഹസം ഭാഷയിൽ ലഭിച്ചിരുന്നില്ലായിരുന്നു. 1117 ൽ ആദ്യത്തിലാണ് ഈ വിവർത്തനം നടന്നതു്. കുറച്ചുകാലമായിട്ടു് കവിതാപരിശ്രമം ഒന്നും ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യാറില്ലായിരുന്നു. അത്രയും ഘനമുള്ളതാണ് എനിക്കുള്ള ജീവിതഭാരം. ഇടയ്ക്കു് ഒരു വിശ്രമം ദൈവതത്വം ലഭിച്ചു. അന്നാണ് ഇതിന്റെ ആവിർഭാവം.

മനോവിനോദനത്തിന്നു മഹാകവിയുടെ മേഘസന്ദേശം വായിക്കുകയും, അതിന്റെ അന്യാദൃശമായ ആസ്വാദ്യത എന്റെ ഈ പരാവർത്തനത്തിന്നു ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തവെന്തെന്നെ പറയട്ടെ. “വൃത്താനുവൃത്തം”, “പദാനുപദം”, “വണ്ണാനുവണ്ണം” എന്നും മറ്റുമുള്ള വിവർത്തനനിയമങ്ങളെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈ വക നിയമങ്ങളിൽ കടുങ്ങിക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പരിഭാഷകൾ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിൽ ചെന്നു പര്യവസാനിക്കയല്ലേ ചെയ്യുക എന്ന സംശയം എനിക്കു ബലമായിട്ടുണ്ടു്. “ആശയം നപാശയം” എന്ന നിയമം, ചെയ്യുംകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇതിന്നു് ആരംഭിച്ചതു്.

പരിഭാഷപ്പെടുത്തൽ വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞു ചെങ്കിലും അപ്പോഴൊന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചില്ല. കടലാസ്സിന്റെ കഠിന വിലയും അച്ചടിക്കുവാനുള്ള ആധിക്യവും ഞാനും തമ്മിൽ ഒരു പൊരുത്തവും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ കാലം മാത്രം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഇതിനിടയിൽ മറ്റുചില പുതിയ വിവർത്തിതങ്ങൾ കാണുവാൻ ഇടയായി. അപ്പോൾ എനിക്കു് ഉത്സാഹം ഉണ്ടായി. ഇതിന്റെയും രംഗപ്രവേശനത്തിന്നു്. ഏതായാലും തിരക്കുമല്ലേ? വേറെയും കാരണമില്ലായ്മയില്ല; പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രാരംഭിക്കുമ്പോൾ എനിക്കൊരുദേശം പ്രധാനമായി ഉണ്ടായിരുന്നു, സാധാരണക്കാർക്കു്കൂടി ആസ്വാദ്യമാവണമെന്നു്. ദ്രാവിഡവൃത്തം അതിന്നു നല്ല സഹായമാണെന്നും എനിക്കു അഭിപ്രായമില്ലായ്മയില്ല. ഈ ഉദ്ദേശം എന്റെ വിവർത്തനം ഏറെക്കുറെ, മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അഭിമാനിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

എനിക്കു കിട്ടിയ മുഖഗ്രന്ഥം മല്ലിനാഥന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതാണു്. കാളിദാസരനകുടഞ്ഞുകുടഞ്ഞു നന്നാക്കിയ പുതിയ പതിപ്പുകൾ തേടുവാൻ ഒരുങ്ങേണ്ടതായ അത്യാവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നിയതുമില്ല.

ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സഹായിച്ചതന്ന “സരസ്വതി എഡ്യൂക്കേഷ് പ്രിണ്ടിങ്ങ് വർക്കിംഗ്” മാനേജരോടു് എന്നിക്കുള്ള അനുകൂലനേദിയെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതോടുകൂടി, ഈ വിവർത്തിതത്തെ രംഗത്തിലേയ്ക്കു് അയയ്ക്കുന്നു, രംഗചാരികളുടെ അനുഗ്രഹത്തെ ആഗ്രഹിച്ചും കൊണ്ടു്.

1122 കന്നി

ഗ്രന്ഥകർതാ:
പി. രാമൻ എളയതു്.

സ മ ള് ല ണ ള

—

അന്തരീതനായ അഹരൻ
അംശ്രിപ്രതമങ്ങളിൽ

—

കാറിനോട്.

൧൭൭൧

൧

വിദ്യാധരനൊരാളാണെന്നു ചെൽവോള-
 മുദ്യോഗത്തൊറിനു ശിക്ഷയേൽക്കെ,
 കാന്തതൻ വേർവാടിൻ ഭാരത്താൽ നിശ്ശേഷ-
 ശാന്തചൈതന്യനായ്തീൻ മേന്മേൽ,
 രാമാദ്രി തന്നിലുള്ളാശ്രമഭേരത്തു
 തമസമാക്കിനാനെന്നേ വേണ്ടു;
 തുനിഴൽ തുങ്ങുന്ന മാമരമെമ്പാടും
 തൂർമയിൽത്തിങ്ങിട്ടമാ പ്രദേശം,
 ജാനകി മുങ്ങിക്കുളിച്ചുണ്ടാം പുണ്യങ്ങൾ
 പൂണന്ന തീർത്ഥങ്ങളുള്ളതത്രെ.
 കത്തും വിരഹത്താൽ കാഞ്ചനക്കൊപ്പുൻ
 കൈത്തണ്ട നഗ്നമായ്തീൻകൊണ്ടേ,
 കാമിയാമായചന്ദനതരണം മാസങ്ങൾ-
 ളാമലയിന്മേൽ കഴിച്ചിട്ടുമ്പോൾ,
 ആടിമാസത്തിന്റെറയാദ്യനാളിലൊര
 കോടക്കാർ കണ്ടിതാ തൊഴുവാരത്തിൽ;

മത്തനായ് കോമ്പു ചെരിച്ചു പിടിച്ചുണ്ടു
കത്തിക്കളിക്കും ഗജം കണക്കെ.

കേരളകമേകവാൻ പോരുന്നൂ നോക്കി-
യാതരൻ, രാജരാജന്റെ ഭൃത്യൻ,
തെല്ലേറെ നേരമുൾത്തിങ്ങും കണ്ണീരുമായ്
വല്ലുപാടും നിന്നു ചിന്ത പുണ്ടാൻ;
ഉല്ലാസികൾക്കും വികാരം മനസ്സിങ്ക-
ലുണ്ടാകമാറുണ്ടു കൊണ്ടൽ കണ്ടാൽ:
ആരോമൽ-ആശ്ശേഷപ്രേമമിയന്നവൾ-
ദൂരെയായുള്ളവനെന്തു പിന്നെ?

പിന്നത്തെ ശ്രാവണമാസത്തിൽത്തന്നോമൽ--
ത്തനപിതൻ പ്രാണന്നു രക്ഷ കിട്ടാൻ,
കൊണ്ടലെ കൊണ്ടു തൻക്ഷേമപുത്താന്തങ്ങൾ
കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കാൻ തീർച്ചയാക്കി,
അപ്പേരും വിരിഞ്ഞുള്ള കന്നനമല്ലിരൻ--
പുഷ്പങ്ങൾ പെട്ടിച്ചു പുജ നൽകി,
പ്രീതി പുൽകീടുന്ന വാക്കുകൾ ചേർത്തി-
പ്രീതനായ് സ്വാഗതം ചൊല്ലി നിന്നാൻ.
വഹ്നിയും വായുവും വാരിയും ധൂമവും
ചേർന്നുണ്ടായ് തീർന്നുള്ള കൊണ്ടലെങ്ങോ?
എന്തിനും പോരുന്ന കൊച്ചുമിടുക്കനും-
രേന്തേണ്ടും സന്ദേശകാർയ്യമെങ്ങോ?

എന്നൊന്നുമെന്തെടുത്തുള്ളപ്പോൾ നോക്കാതെ
 നിന്നിരുന്നാനതിനോടു യക്ഷൻ;
 ചൈതന്യമുള്ളതുമില്ലാത്തതും തിരി-
 ച്ചേതുമേ, കാമാർത്ഥർ കാണുന്നോ?
 “സന്തപിപ്പോക്കൊരു രക്ഷ നിയല്പയോ?
 ഫന്തി കാർമോചമേ! കാന്തയ്ക്കായി,
 യക്ഷേന്ദ്രൻ കോപത്താൽ ചേർപെടുത്തുള്ളൊരൻ -
 സുക്ഷേമവാർത്തയൊന്നെത്തിക്കേണം;
 ചെല്ലേണം കിന്നരാധീശപരക്കുള്ളതായ്”
 ചൊല്ലേറി വെല്ലമ“ഉക്”യിങ്കൽ;
 കണ്ടിടും നൽപ്പറമ്പുകാവൊന്നങ്ങ:-തി-
 ലുണ്ടു വിളങ്ങുന്ന നീലകണ്ഠൻ;
 തന്തിരുമേനിതൻ ചെഞ്ചിടക്കെട്ടിലുൾ-
 ച്ചിന്തിടും വെൺതിങ്കൾപ്പുനിലാവിൽ,
 തേച്ചു കഴുകിയ മേടകൾതൻമോടി
 വാച്ചു കണ്ടിടമാപ്പട്ടണത്തിൽ!
 പുഷ്പല കീർത്തിച്ചാഞ്ഞെങ്ങും നിറഞ്ഞിടും
 “പുഷ്പലാവർത്തക” വംശം തന്നിൽ,
 വന്നു പിറന്നുള്ള കാമസ്വരൂപനം
 നിന്നെക്കാർകൊണ്ടലേ! ഞാനറിഞ്ഞു;
 ശക്രന്റെ ചൊൽക്കീഴിൽത്താങ്കളൊരുമേറ്റം
 ശസ്ത്രമാംമാവു ഭരിക്കുന്നില്ലേ?

പേരിത്ര ചേരുന്ന നിറുന്തിൽ, ബന്ധു പോയ്
 ദൂരത്തു ചെട്ടിണ്ടലാണ്ടിടും ഞാൻ
 ദൈവത്തിൻ പോക്കാർ കണ്ടിടാ! യാചക-
 ഭാവത്തെപ്പുഞ്ചിതാ! നിന്നിടുന്നൂ';
 ഉത്തമന്മാരോടപേക്ഷിപ്പതുത്തമ-
 മുട്ടിപ്പും സാധിക്കയില്ലെന്നാലും;
 ഇഷ്ടങ്ങളൊക്കെയും കിട്ടിട്ടുമെങ്കിലും
 ദൃഷ്ടരോടെത്രയും നിന്ദമത്രേ.

കാറ്റിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേത്തിടും താങ്കളെ,
 ക്ഷാമകൻ വേർവിട്ട കാമിനിമാർ,
 നൽക്കുവെണ്ടാളിക്കുന്നതുനുകൾ
 ചൊക്കിപ്പിടിച്ചുററു നോക്കി നിൽക്കും;
 വിശ്വാസമുള്ളിലുദിച്ചു വരികയാ-
 ലാശ്ചര്യപ്രദവർ മേൽക്കുമേലെ,
 തന്നുടെ കാന്തയെ കൈവിടാനാരോ-
 ളിന്നുണ്ടു? താങ്കളൊരുങ്ങി നിൽക്കേ;
 എന്നെപ്പോലിങ്ങിനെ മറ്റൊരുമുണ്ടാവി-
 ല്ലനൃനടിമയായ് ജീവിക്കാനായ്.
 താങ്കളെ പ്രേരിക്കുന്നെങ്ങനുകൂലമായ്
 പുഷ്പമുൾപ്പെടുന്നെന്തെന്തെ മെല്ലെ മെല്ലെ;

ഭംഗിയിൽ കൂകുന്നതുണ്ടു വലരതിര-
 ന്നിങ്ങിതാ! വേദവേൽ, ചാച്ചുകാരൻ;
 ഉണ്ടാകും ഗർഭമെന്തങ്ങാകും മോഹത്താൽ
 കൊണ്ടലേ! വെള്ളിൽപ്പുറവക്കൂട്ടം,
 കണ്ടാൽ സുഭഗനാം തേഴേനെ സ്സേവിക്കും
 വിണ്ടലത്തിൽ വന്നു മാലയായി
 നിൽക്കാതെ പോയെന്നാൽ തോഴർതൻ കാന്തയേ-
 തക്കമില്ലേതുമേ കാണാൻ പററും
 നാളെണ്ണിത്തീക്കുവൻ നോക്കുമാച്ചാരിത്ര-
 ശാലിനി ജീച്ചിരിപ്പതുണ്ടാം;
 കാർവേണിമാർകൾതൻ പ്രേമമയയുള്ള
 ജീവിതം പുവിന്നു തുല്യമത്രേ
 വേർചാടിലായതു ചെട്ടെന്ത വിഴുവാൻ
 ഭാവിക്കും; രോധിക്കുമാശംബന്ധം.

കൂൻ മുളപ്പിച്ചുഴിക്കേകീടും സംഫലം
 കാർമുകിൽപ്പുണ്ണ! നിൻ ഗർഭിതം പോൽ.
 ലോകത്തിന്നംസപാദ്യമാമതു കേൾക്കയാ-
 ലാകലമായുള്ള ഹംസജാലം;
 തണുൻവളയത്തിൻ തുണ്ടാം വഴിച്ചോരും
 കൊണ്ടുണ്ടു മാനസപ്പെരയ്ക്കു നോക്കി,

ചംലേ പറന്നൊന്നിച്ചെത്തിട്ടും വാനത്തിൽ
കൈലാസത്തോളം സഹായമായി.

ഗൈലമിതുന്നതം, തപൽപ്രിയസ്തേഹിതൻ,
ആലിംഗനം ചെയ്തു യാത്ര ചൊല്ല.

മാലോക്ക്കാരാധ്യം, കണ്ടിട്ടും രാഘവ -
ക്കാലടിപ്പാടിതിൻ താഴ്വാരത്തിൽ;

നിടറു നിന്നിട്ടും വേർവാടിൽ നിന്നുണ്ടാം
മുട്ടുള്ള ബാഷ്പത്തെത്തുകിത്തുകി,

തന്നുള്ളിൽത്തിങ്ങുമാ സ്തേഹത്തെപ്പുച്ഛതം
തന്നെത്താൻ കാണിച്ചു നിന്നിടുന്നു.

പോകുവൻ പററിയ നേർവഴിയൊക്കെയും
മേഘമേ! കേട്ടാലും ചൊല്ലിടാം ഞാൻ.

പിന്നീടു കേട്ടീടും, കാതിന്നുമുതമാ-
മെന്നുടെ സന്ദേശകാർയ്യമെല്ലാം.

വയ്യെന്നു തോന്നിയാൽ കന്നുകൾ തോറുമേ
പയ്യവേ ചെന്നിരുന്നാപ്പസിച്ചും,

ക്ഷിണിച്ചാലൊക്കെയും നേർത്ത നദീജലം
വേണംപോലങ്ങു കടിച്ചും പേകോ,

“കന്നിൻകൊടുമടി കാരെടുക്കണവേ!”

എന്നോത്തു ചിത്തിട്ടും പേടിയോടെ,

കന്നിച്ചു സിലർതൻ മുശലമൈക്കണ്ണികൾ
 വന്നെത്തി മേൽപ്പോട്ടു നോക്കിനിൽക്കേ,
 ഉദ്യൽസരസനിച്ചുശ്രീ തിങ്ങിട്ടു-
 മിട്ടിക്കിൽനിന്നു വടക്കു നോക്കി,
 അംബരത്തേയ്ക്കു കരിച്ചാലും, ദിങ്ങുനാഗ-
 ത്തുവിക്കുയുറിനെ ഇട്ടാക്കാതെ.
 കാരോരോ രതങ്ങൾ തമ്മുടെ കാന്തിക-
 ഉളന്നിച്ചു പോലതം! മുവിലായി,
 മുറിനു ഭംഗി ചേന്നിറുന്റെ വില്ലൊന്നു
 പുറിൽനിന്നുണ്ടായിക്കണ്ടീടുന്നു:
 നീലിമ കേലുന്ന താങ്കളുമായി-
 ച്ചാലവേ ചേന്നാലിരട്ടി മിന്നും,
 എമ്പാടും ചേലിയന്നീടുന്ന പീലിയാ-
 ലമ്പാടിക്കോമളന്നെ പോലെ.
 നൽകൃഷിതൻഫലമേകീടും താങ്കളെ-
 ച്ചിക്കുന്നു നാട്ടിലെല്ലെക്കൊടിമാർ,
 അപ്പരികുളി കാണാത്ത കൺകളാ-
 ലുപ്രേമമോലും മാനാസ്വദിക്കെ,
 കന്നിൻ നിലങ്ങുളിൽച്ചെല്ലുക, തൽക്കണ്ഠ
 കന്നിനെപ്പട്ടിയ ഗന്ധമേൽക്കാം.
 കൊണ്ടലേ! തെല്ലു പടിഞ്ഞാട്ടു പോയ് വേഗം
 വീണ്ടും വടക്കോട്ടു ചെയ്ത പിന്നെ.

ചേദാരിയാൽക്കാട്ടുതി കെടുത്തൊരുള്ള
 നീ മാക്തുകീന്നനായ് ചെന്നിടുമ്പോൾ,
 ചേണ്ടതുപോലൊക്കെത്തൻതലയിൽ വെച്ചു
 കൊണ്ടിടും സാനമാ "നാമകൂടം"
 എത്രയും നീചന്മാശ്രയിച്ചിടുകിൽ
 മിത്രത്തെത്തള്ളമറില്ല മനയിൽ;
 മന്മാപകാരമവനോമ്മയുണ്ടാകും;
 ഉന്നതൻ തൻകഥയെന്തു പിന്നെ?
 'പുഷ്പന്തൽപോലെ മിനുത്തു കരത്തുള്ള
 താങ്കൾ കൊടുമുടി പുകിരുന്നാൽ,
 മാവഴുമാണ്ണഴും കണ്ടുമാകൂട്ടങ്ങൾ-
 ഉണ്ണാടും ചുഴുമാപ്പുവൃത്തത്തെ,
 വിണ്ണുവൻ നിന്നങ്ങു നോക്കിടും, മന്നിന്റെ
 കണ്ണു കരത്ത വെൺ കൊങ്കയെന്നായ്.
 കാട്ടാളപ്പെൺകലം പൂണ്ടുള്ള കുണ്ടങ്ങൾ
 കാണമാക്കുന്നിലിരുന്ന മെല്ലെ,
 വെള്ളമൊഴിച്ചുണ്ടു പോവുക; വേരും പോ-
 യുള്ള വഴി കടന്നങ്ങു ചെന്നാൽ,
 കണ്ടിടാം "രേവയെ" "വിന്ധ്യത്തം" വാരത്തിൽ
 കല്ലിൻ നിരകളിൽത്തല്ലിച്ചിന്നി,
 വയത്ത ഹസ്തിതൻ ഗാത്രത്തിലങ്ങിങ്ങു
 മസ്തം നനച്ചു തൊട്ടുള്ളപോലെ.

വർഷിച്ച മേഘമേ! കടന്നുകൂട്ടത്തിൻ-
 വാസന കോലും മദം കലങ്ങി,
 ഞാവിരുകടികളിൽത്തട്ടിയൊഴുകമാ-
 “രേവ”തൻ വെള്ളം കടിയ്ക്കാം പിന്നെ;
 ശക്തിയകത്തെയും അങ്കമെത്താങ്ങുവാൻ
 ശക്തനാവില്ല സമീരൻപോലും;
 സംരമില്ലാതുമേ ശൂന്യനായ്ത്തിരുകിൽ;
 തെരേവം പുണതു പുണ്ണതയിൽ.
 പാതി മുളച്ചുള്ളൊരല്ലികളെക്കൊണ്ടു
 പച്ചയും ചോപ്പും കറുപ്പുമെല്ലാം,
 ഒന്നിച്ചു മിന്നും കടമ്പിൻ മലരിനെ
 നിന്നിമേഷം നിന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടും,
 നിർന്നവയുള്ളടത്താലുമായ് ചൊന്നിടും
 കൂനിൻ മുളകളെത്തിന്നുകൊണ്ടും,
 കാന്താര ഭൂചിന്റെ സംരൂപി നൽകുന്ന
 താസത്തെ മേന്മേൽ മുക്തൻകൊണ്ടും,
 നീരുതിത്തിടുന്ന നിൻമാറ്റം മേഘമേ!
 സാരംതജാതികൾ സൂചിപ്പിക്കും.

എൻകാഴ്ചും ചെയ്തതിനായതിവേഗത്തിൽ
 അങ്കൾ പോകായ്മയില്ലെങ്കിലും കേൾ;

താമസം തോഴകു കാൺമു കടമപ്പം-
 തുറന്നു വിട്ടുനന്നു കന്നുതോരം;
 കേകികളാനന്ദക്കണ്ണിരൊലിച്ചിപ്പിച്ചു
 കേകയാൽ സ്വപാദതം ചെല്ലിച്ചെല്ലി,
 പ്രത്യൽഗ്ഗമിക്കിലും വല്ലവിധത്തിലും
 സതപരം യാത്ര തുടർന്നിടേണം;
 ഉണ്ടു "ദശാസ്സ" മെന്നുള്ളൊരുമി; കണ്ടു
 കൊണ്ടലേ! താങ്കളടുത്തു ചെന്നാൽ,
 തുമ്പു വിടൻ വന്നിടുന്ന കേതക-
 ത്തുമലർച്ചെണ്ടുകൾ തിങ്ങിത്തിങ്ങി,
 വെക്കൊന്തി നീളവേ വിശിത്തുടങ്ങിടും
 പുകാവിൻ വേലികളെങ്ങുമെങ്ങും;
 കൂടിയതിത്തി മരങ്ങളിൽക്കൊക്കുകൾ
 കൂടുകെട്ടിടും തിരക്കുണ്ടാകും;
 കായ് പഴുത്തേറുമിരുണ്ടുള്ള ഞാവലിൻ
 കറുകൾകൊണ്ടു കെങ്ങുമുണ്ടും;
 വല്ലാതെയായിട്ടുരയന്നമൊക്കെയും
 ഞെല്ലനാൾകൂടിച്ചുരുങ്ങുന്നുണ്ടും;
 അങ്ങു "ദശാസ്സ"ത്തിലെങ്ങുമേ വെൺപുകൾ
 പൊങ്ങും നഗരി "ചിദിശ"യത്രെ.
 ചെല്ലേണ്ടും താമസം:—കാമകതപത്തിന്റെ
 നല്ലൊരു മെച്ചമവിടേക്കിടും.

“വേത്രവതി”യെന്നുള്ള ററിലെ കല്ലോല-
 ചാൽ കളിയും മധുരവെള്ളം,
 നൽച്ചില്ലിയും മുഖംപോലെ, വക്കിൽച്ചെ-
 ന്നൊച്ചയിട്ടാരമുമായ് മകരാം;
 “നിയൈസ്സെ”ന്നങ്ങൊരു പർവ്വതമുള്ളതിൽ
 നി ചെന്നിരുന്നാലും വിശ്രമിപ്പാൻ;
 അപ്പോളതിന്നൊരു രോമാഞ്ചമുണ്ടാകും
 പുഷ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന നീപങ്ങളാൽ.
 ‘ഉൽകൃഷ്ടയേശുവനും പെരുന്നാൽക്കുണ്ടെ’-
 ന്നങ്ങന്നിൻ കന്ദരപംക്തി ചൊൽവു:
 തുകുന്നതുണ്ടുള്ളിൽ ക്രീഡിച്ചു വാഴുന്ന
 വാർകോലും വേൾമാർതന്മണങ്ങൾ.
 കാടാറിൻ വക്കത്തെക്കാവുകൾതോറും നി-
 ന്നാടുന്ന മാതധിപ്പമൊട്ടെല്ലാം,
 തത്ര തെല്ലാശപസിച്ചങ്ങു നീ പോകമ്പോൾ
 നീത്തുള്ളി വീഴ്ന്നി നനച്ചാൽക്കൊള്ളാം.
 പൂവരത്തിടുന്ന മങ്കമാർ, തൻകവിര-
 ത്തുവിയപ്പങ്ങു തുടച്ചിടുമ്പോൾ,
 കണ്ണുത്തിലല്ലലപുഷ്പങ്ങൾ വാടിടും
 നിണ്ണയം; ചാരുമുഖങ്ങൾക്കപ്പോൾ,
 നന്നായിത്തൻനിഴലേകി ക്ഷണമാത്ര-
 മൊന്നു പരിചയപ്പെട്ടുകൊൾക.

ഉത്തരദിക്കിന്നു പോകുന്ന തോഴൻ
 വർത്തനിക്കുണ്ടു വളവെന്നാലും,
 ശ്രീമദ്ദൃജയിനി" ഹർമ്മുക്കുടമകുണ്ഡിൽപ്പേയം
 പ്രേമം ചൊഴിക്കാതിരിക്കവെയ്യ;
 മിന്നൽനിരകുടതൻ മിന്നലിൽപ്പേടിച്ചു
 തനപികുട തൻ കടകണ്ണയയ്യേ,
 കണ്ടു മേപ്പാൻ കഴിയായ്യിൽ,പ്പിന്നെ നിൻ-
 കണ്ണുകൊണ്ടെന്തൊരു കായ്മുളളു?
 ഓളമിളകുമ്പോൾ സബ്ബിയ്യും ഹംസത്തിൻ-
 പാളിയം നല്ലരണാണണിത്തും,
 തട്ടിത്തകർത്തഴകേന്തിയൊഴുകിയും
 കാട്ടിയും വൻചുഴിച്ചൊക്കിൾതന്നെ,
 മാറ്റുത്തിലുണ്ടു "നിർപ്പിന്ധു"; തദ്രം
 തക്കത്തിൽ നീയൊന്നറിവാൻ നോക്കു
 കാമിനിമാരാലും കുമകർക്കേകിടും
 പ്രേമവാക്കോരോരോ ഭാവമത്രെ.
 താവക സൗഭാഗ്യമി നദി മേഘമേ!
 വേർവാടിൻ രീതിയാൽക്കാണിക്കുന്നു:—
 വറിച്ചുരുങ്ങിയൊഴുകുന്ന വെള്ളമാം
 കറപ്പരികഴൽച്ചാത്തു പൂണ്ടും,
 വക്കത്തെ വൃക്ഷക്കുടതൻ ജിണ്ണപത്രക്കുട-
 മിക്കളും വീഴ്ചയാൽ വെണ്മ ചേർന്നും,

ക്ഷണമിതിനുടെ കാർപ്പം കുറയുവാൻ
 വേണം വിധി ഭവാനു ചെല്ലിടേണം.
 “വത്സരാജോ”ദന്തം തോന്നും പഴമക്കാർ
 വാഴ “മവന്തി”യിൽ ചെന്നു പിന്നെ,
 ഞാൻ മുന്യു ചൊന്നൊരം ശ്രീമ“ചിരാല”യം
 പൊൻമണിപ്പട്ടണം പുകിയലേം;
 പുണ്യഫലങ്ങളു നഭവിച്ചിടുന്ന
 വിണ്ണുവർ മണ്ണിലേയ്ക്കെത്തീടുവേറും,
 ബാക്കി പുണ്യത്തിനാൽ കൊണ്ടുപോന്നുള്ളൊരം-
 സ്വർഗ്ഗത്തിൻ സാരമാണി നഗരി.
 മത്തടിച്ചാടുന്ന സാരസപംക്തിതൻ
 വ്യക്തമാം നൽക്കള കൂജിതത്തെ,
 നീളംവലിച്ചും, വിഭാത വികസിത-
 നാളികത്തുമണച്ചാച്ചു പൂണ്ടും,
 ചേരലമേനിയ്ക്കു പററിയ രീതിയിൽ
 വീണുന്ന “ശിപ്ര”ക്കുളിരനിലൻ,
 വീണ്ടുമടുക്കും പ്രിയൻപോലെ, മങ്കമാർ-
 ക്കുണ്ടാം രതിശ്ശാനി മററീടുന്നു.
 ചാർച്ചംഗിമാരുടെ കാലിലെച്ചെമ്പഞ്ഞി-
 ച്ചാറ പതിഞ്ഞടയാളമാണ്ടും, !
 പൂമണം പൂണ്ടും വിളങ്ങുന്ന മേടകര
 പുകിപ്പരീഭംഗി നേംകിനോക്കി,

മിന്നം കഴൽ മണപ്പിക്കുന്ന ധൂമങ്ങൾ
 ജനൽവഴികേറാ മൈവളത്തി,
 വീട്ടുമയിലുകൾ ബന്ധുവെന്നുടത്താഷി -
 ച്ചിട്ടേകം നത്തനക്കൊഴു വാങ്ങി
 കൊണ്ടലേ! കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടിരുന്നാടപസി--
 ച്ചുണ്ടാം വഴിക്കീണം പോക്കിയാലും.

തമ്പുരൻ തൻതളപ്പായയെന്നാദരി-
 ചെമ്പാടും ഭൂതങ്ങൾ നോക്കിനിൽക്കേ,
 പോയോലും ത്രൈലോക്യനാഥനാം ചാർച്ചി-
 നായകൻതൻ പുണ്യ ക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ,
 ലീലയാടിടുമ്പോൾ തനപിമാർ മുങ്ങിയി-
 ട്ടേലുന്ന ചേലാൻ വാസനയും
 നീലംബുളുവെന്തി തന്നുടെ ഗന്ധവും
 ചാലവേ തന്മയിൽച്ചാത്തി മേന്മേൽ.
 "ഗന്ധവതി"യുടെ തെന്നലിട്ടാട്ടുന്ന
 ബന്ധുരോദ്യാനമൊന്നങ്ങു കാണാം.
 തെഴുതീശൻതന്മയിൽ ചെല്ലമ്പോൾ തോഴരേ?
 നേരം ശരിയല്ലയെന്നു വന്നാൽ,
 കുമ്പകസംക്ഷിയായ് മിന്നിടുമാദിത്യൻ
 കണ്മറയുംവരക്കൊത്തിടേണം;

അന്തിക്കു ശുദ്ധിതൻ പൂജ പുകഴുമ്പോ-
 ലെൻതോഴനാനകവാദ്യമായാൽ,
 പാരിച്ചിരമ്പും തപൽ ഗൃജ്ജിതത്തിനുള്ള
 സാരമാം സഫലവും കണ്ണിൽ നേടാം.
 കാഞ്ചിതൻ ശിഞ്ചിത വീചികരം പെരേങ്ങുംമാ-
 റഞ്ചിതമായ്ത്തളിർക്കാലു വെച്ചും,
 കങ്കണരതക്കതിരണിപ്പെമ്പിടി
 തങ്കിത്തിളങ്ങുന്ന ചാമരങ്ങൾ,
 കൈ കഴഞ്ഞങ്ങിനെ വീശിയും വാഴുന്ന
 വാർകോലും വേഗ്വചാരന്തിനേരം,
 ചെൺനഖപ്പാടുകൾക്കൊരപാസമേകീടു-
 മൊന്നാം മഴച്ചാറലേറുകൊണ്ടാൽ,
 വണ്ടണിപോലവേ നീണ്ട കടരക്കുങ്ങൾ
 കൊണ്ടലേ! താങ്കൾതൻ നേടിയയ്ക്കും.
 ചെമ്പരത്തിപ്പുതുറ്റുവിൻ കടുചുവ-
 പ്പവും സന്ധ്യാനിരമേന്തിയാലും;—
 നന്തനം ഭൂരേശനങ്ങു തുടങ്ങവേ
 ഹസ്തുവൃക്ഷക്കാട്ടിൽപ്പററിയാലും;—
 ചോരയോലും ദന്തിത്തോലിലവിടേയ്ക്കും
 ചേരുന്ന താല്പ്യം മററിയാലും;—
 കേടറ ഭക്തനരം താങ്കളെല്ലാണി
 പേടിപോയ്ക്കണ്ണിമയ്ക്കൊതെ നോക്കും.

പോവുന്നതുണ്ടാവും കാമകവീട്ടിനു
 കാർവേണിമാരങ്ങു രാത്രിയായാൽ;
 തീരെക്കൺകാണില്ല; കന്തത്താൽ കത്തേണ്ടും
 കൂരിരുൾത്തിക്കിനാൽ പാതയിങ്കൽ;
 ചൊന്നരക്കല്ലിലെത്തുവര പോലെഴും
 മിന്നലാൽ മന്നിടം കാട്ടിയൊലും;
 ചെയ്യലും ചൊട്ടലും കൊണ്ടൊച്ച കൂട്ടത-
 തയ്യച്ചോ! പാവങ്ങൾ പേടിയുണ്ടാർ.
 മിന്നി മിന്നിയേരത്തൊന്നെ തളന്നുള്ള
 മിന്നലും വല്ലഭയോടുംകൂടി.
 പ്രാവുറങ്ങുമൊരു വീട്ടിൻ വരന്തെയി-
 ലാവുംപോലാരാവു പോക്കിയാലും.
 അക്കണക്കെങ്ങെന്നാൽ പിന്നെയും താങ്കളും-
 ബാക്കി വഴി പോവാൻ നോക്കിടേണം.
 ഉറവർതൻകായ്മേറവർക്കേതുമേ
 പഠിപ്പോവാറില്ല താമസങ്ങൾ.
 അപ്പലർവേളയിൽ ഭാനവിൻ മാറ്റത്തിൽ
 നിൽപ്പുപേക്ഷിച്ചു നീ മാറിടേണം;
 തെറ്റിലുരിച്ചുള്ള മാനിനിമാരുടെ
 ചെററിറു വീഴുന്ന ബാഷ്പപുരം,
 മാറേറുമുൾപ്രേമം കോലം പ്രിയന്മാർക്കു
 മാറേറുണ്ടുതൂണ്ടാകും വല്ലഭാടും,

സുരനും പത്മിനിതൻമഞ്ഞു കണ്ണനിർ
 നിരജവക്ത്രത്തിൽ നിന്നു നീക്കാൻ,
 പോയ്തു നോവികൈതൽക്കരം തട്ടിയായ്
 താവുമേ താങ്കളിൽ ദേവചരം
 ചേർത്തിങ്ങും "ഗംഭീര"യെന്ന നദിയുടെ
 ചേതസ്സു പോലെ തേളിഞ്ഞ നീരിൽ,
 എത്രയും സുന്ദരമാകും നിൻ തുനിഴൽ-
 ഗ്ഗാത്ര മുൾപ്പുകാതിരിക്കയില്ലാ.
 തള്ളൊഴുല്ല താങ്കളിയാറിന്റെ, ആവൽപോ-
 ലുള്ളതാം മിൻചാട്ടനോട്ടങ്ങളെ.
 വാനീരക്കയ്യിനാൽത്തെല്ലു കേറിപ്പിടി-
 ച്ചാനദിതൻ നീല നീർപ്പടത്തെ,
 വക്കാകും പിന്നരക്കെട്ടു വിട്ടങ്ങിനെ
 ചിക്കുന്നു കാണാകും കാർമുകിലേ!
 ആയതെടുത്തുംകൊണ്ടങ്ങോട്ടു പോകവം-
 നായാസപ്പെട്ടീടും പെട്ട താങ്കൾ
 ആരുചാൻ കൈവിടും, സ്വാദറിഞ്ഞുള്ളവൻ,
 ആരോമലാട കിഴിഞ്ഞു നിൽക്കെ.

നിൻതുള്ളി യേൽക്കവേ, വീഴ്ചിടും പാത്തട്ടിൽ
 ചെപ്പാത്തുന്ന ഗന്ധമണിത്തും നന്നയേ.

കൊമ്പന്മാർ തൻതുമ്പിത്തുമ്പിനാൽച്ചിററിക്കൊ
 ണിമ്പത്തിൽനിന്നു മുഷണം മോന്മൽ,
 കാട്ടത്തിക്കൊല്ലമുളെ മുപ്പിച്ചും വന്നിടും
 കാമ്യകുളിരണീക്കുട്ടിത്തെ നൽ,
 ദേവതിരിക്കായിപ്പോകേണ്ടും താങ്കളെ
 സംവധാനം നിന്നു വീശും നൂനം.
 അങ്ങൊരു തു മലർക്കൊറായിത്തീർന്നുകൊ-
 ണ്ടങ്ങു കടികൊള്ളും ഷൺമുഖനെ,
 വ്യോമ ഗംഗയിലെ നീരിൽ നനഞ്ഞുള്ള
 പൃഥ്വിയെ കളിപ്പിക്കേണം.
 ഇന്ദ്രപ്പടകൾക്കു രക്ഷ കിട്ടിപ്പോ-
 നിന്ദുവെച്ചുടന്ന ദേവദേവൻ,
 അഗ്നിതൻ വക്ത്രത്തിൽ സ്സഭദിപ്പുള്ളതാ-
 ണകുനെ വെന്നൊരാത്തേജസ്സോത്താൽ.
 വാരോളിച്ചാത്തിൻ വളഞ്ഞ വരകള-
 ജ്ജാരടെ പീലി കൊഴിഞ്ഞാൽഗൃഹരി;
 പുത്രസ്തേഹത്താലേടുത്തു കണ്ണങ്ങളിൽ-
 ചുംബിടും നീലനിർപ്പുവിന്നൊപ്പം,
 ത്രംബകൻ ചൂടിയ തികളിൻ കാന്തിയിൽ-
 ചെമ്മോലും തൻ കടക്കൺകഴുകി,
 മിന്നമാഷ്ഠ്ഷൺമുഖകേകിയെക്കുന്നുപു-
 ക്കൊന്നൊരമൊച്ചയിട്ടാടിച്ചാലും.

സ്തുതനൈക്കൈകൃഷ്ടിപ്രോക്തോഽരൂപൈഃ
 കാന്തമാരോന്നിച്ച സിലന്മാരേ;
 വീണയിൽത്താമരതൻ നീർത്തുള്ളിയെങ്ങാനും
 “വീണാലോ” എന്നവർ നീങ്ങിനിൽക്കും.
 “ശ്രീരത്നീദേവ”ന്റെ മന്നിലെംലിക്കുന്ന
 വാരണ്യം വെൺപുകളെന്നപോലെ,
 മാനുജായ മിന്നുന്ന “ശർമ്മബതി”യാറിൽ
 മാനിക്കുവാനായിച്ചെൽക പിന്നെ;
 വന്ദുരതെങ്കിലും ദൂരത്താൽക്കൊച്ചായി-
 ടുമ്മിയാറിന്റെ നീരൊഴുകിൽ,
 വെള്ളമെടുക്കുവൻ കണ്ണന്റെ കാന്തിയെ-
 കൊള്ളവെയുള്ള നീ ചെന്നിരുന്നാൽ,
 നേരേ നടുക്കിടനിലക്കൽ വെച്ചുള്ള
 പാരിന്റെ വെൺമുത്ത മാലുമെന്നായ്,
 കണ്ണടച്ചീടാതെ വിണ്ണിൽച്ചരിക്കുവോർ
 നിണ്ണയം മേൽക്കുമേൽ നോക്കിനിൽക്കും.
 ചില്ലികളാടിയും, പോള പൊങ്ങിച്ചുണ്ടും
 നല്ല കറുപ്പും വെളുപ്പും ചോപ്പും,
 മുല്ലപ്പൂവാടുമ്പോളൊപ്പം പറന്നുംകൊ-
 ണ്ടല്ലസിക്കും വണ്ടിൻ മോടിയൊണ്ടും,
 നോക്കും “ദശപുര”പ്പെൺകൊടിമാരുടെ
 ചേൽക്കണ്ണുകൾക്കെഴും മോഹങ്ങൾക്കായ്,

താനേ തൻ ഗൗരവത്തെപ്പാത്രമാക്കിക്കൊണ്ടു-
 ണ്ടോ നദി പിന്നിട്ടു പോക പിന്നെ.
 തൻനിഴൽപ്പാടിനാൽ "ബ്രഹ്മാവർത്ത"മെന്നു
 മന്നിൽ പ്രസിദ്ധമാം ദിക്കിൽപ്പോയി,
 ക്ഷത്രക്കുലകളെ കണ്ടുമാക്കെരവ-
 ക്ഷേത്രത്തെക്കൈക്കൂപ്പാൻ നോക്കിടേണം.
 തോരാതെ നിന്നിട്ടു ചെയ്യുന്ന ധാരയാൽ
 നീരജ ജാലത്തെത്താകുപോലെ,
 ക്ഷത്രിയ വക്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു മുച്ഛി-
 ള്ളസ്രുങ്ങൾകൊണ്ടു സവ്യസാധി.
 ജ്യേഷ്ഠമാം സദ്രസമുദയേൻ "രേവതീ"—
 ദൃഷ്ടിയംലങ്കിതമായ മദ്യം,
 കൈവിട്ടു ബാസ്യചസ്തേഹത്താൽപ്പോർച്ചിട്ടു
 ദേവനാം രാമൻ മുക്തന്തതോ,
 സെമ്യേ! "സരസ്വതി" തന്നിലൊഴുകമാ-
 നിർമ്മല നിരിനെ നേരിട്ടാലും;
 ആ ചെള്ളം ചെന്നാകിൽ—കണ്ടാൽ കരത്തോട്ടെ-
 ത്തുചെള്ളയേയിടുമുള്ള നാനം.

പിന്നെയും പോയാലും തോഴൻ, "കനഖല"—
 കുന്നിനടുത്തായി "ജഹ്നുപുത്രി";

വീഴുന്നു മഞ്ഞുമലയിൽനിന്നായതു
 വിണ്ണോൻ സംഗരകുളള കോണി.
 കന്നിൻമകൾ നിന്നു ചില്ലി ചുളിക്കവേ,
 വെൺനരകൊണ്ടു ചിരിച്ചുകൊണ്ടോ?
 തികളിലോളക്കൈ മെല്ലെ ചെച്ചു നദി
 “സങ്കര”ച്ചെഞ്ചിട കയ്ക്കലാക്കി!
 വാനത്തിൽപ്പിമ്പുറമാക്കി,യാ മാനത്തു-
 ള്ളാനകളിലൊന്നുപോലെ താങ്കൾ,
 വെങ്കല്പപോലെ വെളുത്തു വെളുത്തങ്ങു
 ഗംഗയിൽക്കാണുന്ന നല്ല ചെള്ളം,
 നിന്നു വിലങ്ങത്തിൽ, പാനംചെയ്തീടേണ-
 മെന്നോക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, പാനംചെയ്യാം.
 കളമാം നിൻനിഴൽ പറയാലാറതു
 കാളിന്ദി മേളിച്ചുപോലെ മിന്നം
 ഗംഗതന്നൽപ്പത്തിസ്ഥാനമാം മാമല
 വെൺകളിർക്കാന്തിയണിഞ്ഞു മഞ്ഞാൽ,
 കസ്തുരിമാനുകൾ നീളെ നിരങ്ങീട്ടു
 നൽത്തുമണം പെരും പാറ തിങ്ങി,
 കാണമതിന്റെ ശിഖരത്തിൽപ്പോയ് വഴി-
 ക്കീണ്ടം കളയുവാനായിരുന്നാൽ,
 ശങ്കരവെങ്കൊള കത്തിയെടുത്തുള്ള
 പങ്കത്തിൻ മോടിയെ നേടും താങ്കൾ

പെട്ടെന്നു കാററിച്ചങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും
 മുട്ടും സരളഭൂകാട്ടിൽനിന്നും,
 മെത്തും തിയ്യണ്ടായ്ച്ചമരികൾ തൻ വാലു
 കത്തിച്ചും മറുമുചവ്രവിക്കിൽ,
 പേമാരി കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു കെടുത്തുവാൻ
 കാർമേഘപ്പുണ്ണേ! നീ ചെമ്പിടേണം.
 ഉത്തമകുണ്ടാകും സമ്പത്തിൻ സൽഫല-
 മാന്തകുളളാത്തിയെത്തിപ്പതത്രെ.

പെട്ടെന്നു ചാടിടും താങ്കൾതൻ നേക്കായി-
 “ഒട്ടടിമാനുകൾ” കോപത്തോടെ;
 മുന്തിയ വേഗം വൻചാട്ടത്തിനുണ്ടവ;-
 ഞ്ഞേനോ! തൻ നാശത്തെക്കാക്കെയില്ല;
 ആലിപ്പഴം വീഴ്ത്തിയോടിച്ചിടേണം; പാഴ്-
 വേലക്കാരൊക്കെയും നിന്ദിതന്മാർ.

അക്കന്നിലമ്പിളി മുടിയ ദേവന്റെ
 തൃക്കാലടി മിനിക്കാണം കല്ലിൽ;
 സിദ്ധന്മാരെപ്പൊഴും പുജിച്ചു പോരുന്ന;
 ഭക്തിയിൽപ്പോയി വലത്തുവെയ്ക്കു
 ആയതു കണ്ടുകിൽപ്പാപങ്ങളൊക്കെയും
 പോയിത്തളിവു റൊറാസ്തികനായി,

സത്യമായ് ദ്രോഹത്തെക്കൈവിട്ടുപോവനും
നിത്യഗണപദം നേടാനാകും.

തുമ്പി തുളച്ചു തുളകളിൽക്കുറുടി
ച്ചിമ്പത്തിൽ മുളന്നു വന്മുളകൾ;

കൂടിയിരുന്നിട്ടു മുപ്പരവൈരിയെ-
പ്പാടിപ്പകർന്നു കിന്നരികൾ;

നിന്മഹാ ശബ്ദമാക്കുന്നിൻ ഗൃഹകളിൽ
വന്മിഴംവിന്നൊച്ചയകുമെങ്കിൽ,

നിന്മയം - ഭൂതപതിക്കുള്ളൊരം"പ്പാട്ടു-
കച്ചേരി" യൊക്കെത്തികഞ്ഞതവു.

മഞ്ഞുമലയുടെ സാനവിചോരാരോരോ
മഞ്ചുളക്കൊഴുകൾ നോക്കിച്ചെന്നാൽ,

"ക്രൈശ്വരസ്വം" കാണാ;-മായതു ഹംസങ്ങൾ
സ്വന്മാരം ചെയ്തിട്ടും ദപാരമത്രേ.

ഭാർഗ്ഗവസ്വപാമിതൻ വെൺചുകൾച്ചാത്തിന്റെ
മാറ്റുവുമാണെന്നു ചൊല്ലിടുന്നു.

ആവഴിപോയി വടക്കോട്ടു, നീളത്തിൽ
നി വിലങ്ങത്തിലായ് നിന്നിടേണം,

വരമനൻ മാബലി തൻ നേക്കെടുത്തൊരം-
ശ്യാമളത്തുകഴലെന്നുപാലെ.

പോവേണം മേൽപ്പോട്ടു; “കൈലാസ”ക്കുനീന്ദ
 നി വഴിപോക്കനായ് തീർന്നിടേണം,
 രാവണൻ കൈകളാൽ കത്തിപ്പിച്ചതിൻ-
 താഴ്വാരം താമരാരായിക്കാണ്ണം.
 വീണ്ണിലെറ്റുവേണിമാർമണിമാർക്കുള്ള
 കണ്ണാടി “കൈലാസ”മെന്നു കേൾപ്പൂ.
 ആമ്പൽപ്പൂപോലെ വെളുത്തുള്ളി ത്രംഗങ്ങൾ-
 ഉണ്ണരം മുട്ടിയായിച്ചീടുന്നു.
 ത്രംബകൻ തന്നട്ടഹാസങ്ങൾ നിത്യവും
 കൂന്യാരംകൂടിയാലെ നപോലെ.
 ആനക്കൊമ്പനപ്പോൾ ചൊട്ടിച്ചുപോലവേ
 താനേ ചെളുത്തുള്ളി കൈലാസത്തിൽ,
 സാന്നവിലങ്ങനത്തുണ്ടൊളി പൂണ്ടുള്ള
 താനങ്ങു ചെല്ലുകിൽത്തോയദമേ!
 കാക്കുന്നു ഞാനിപ്പോൾ: - കണ്ണിമച്ചീടാതെ
 നോക്കേണ്ടും കാന്തിയതിനുണ്ടാവും,
 തോളത്തിരുന്നുമുണ്ടിട്ടെന്നാൽ, വെൺചുക-
 ളാളുന്ന താലങ്കനെന്നപോലെ.

ലീലയ്ക്കായുള്ളൊരാ “കൈലാസ”ക്കുനീന്ദൽ
 ഞരലേന്ദ്രനന്ദിനി കാൽനടയായ്

പാവംകം കങ്കണമില്ലാത്ത, ശങ്കര-
 പാണി പിടിച്ചെഴുന്നള്ളിയെങ്കിൽ,
 മേലേയ്ക്കു മേലടക്കായ് കൂട്ടിത്തരംകള-
 ങ്ങോലുന്ന വെള്ളമൊതുകിയുള്ളിൽ,
 കോണിയായ് നിന്നാലും മുമ്പിൽപ്പേയ്ത്തു മണി-
 ചേപ്പേണലും സന്തവിൽക്കേറുവാനായ്
 കൈവളക്കോടികൾ കൊണ്ടു തുളഞ്ഞതിൽ
 തുളവെള്ളം ചോന്നെറലിയ്ക്കും ഭവാനെ,
 വിൻതയുൽമാരെല്ലാം തീച്ചയായുമൊരു
 യന്ത്രക്കളിപ്പുരതന്നെയൊക്കും;
 ചുട്ടപ്പോൾ കിട്ടിയ തോഴരെയൊക്കളി-
 കൂട്ടർ കൈവിട്ടീടാൻ കൂട്ടാക്കെയ്യിൽ,
 ധാടിയൊൽക്കാതിണ പൊട്ടുന്ന പൊട്ടലാൽ
 ചേടിപ്പൊട്ടത്തുക നേരംപോക്കായ്.
 പൊന്നല്ലിത്താർമിന്നും "മാനസ"പ്പെയ്കയിൽ
 ചെന്നു മുക്നാലും നല്ല വെള്ളം;
 ഉൾപ്പിതി നാൽക്കൊമ്പനാനയ്ക്കു ചെയ്യാലും-
 മല്ലനേരം മുഖക്കച്ചയായി;
 വിൻതരുച്ചെന്തളിർച്ചാത്തിളക്കിയാലും
 പൂന്തുകിൽപോലവേ പൈന്തെന്നലാൽ;
 കൊണ്ടലേ! നീയിഷ്ടംപോലൊക്കെ ക്രീഡിച്ചും -
 കൊണ്ടംസപരിച്ചാലും കൈലാസത്തെ.

വിൺ ഘംഗപ്പുഞ്ചേ ജ്ഞാതശിത്തജിനെ
 യജ്ഞതിന്മോളി“ലളക”തന്നെ,
 കാമിതന്നങ്കത്തിൽക്കാമിനിയെപ്പോലെ—
 കാമതൻ താങ്കൾക്കു കണ്ടറിയാം;
 ചൊല്ലുന്ന മേടകൾ തീണ്ടുമാപ്പട്ടണം
 നിങ്ങൾതൻ കാലത്തു കാർമോഖമേ!
 നീത്തുള്ളി കോലുന്ന കാണിഞ്ഞീടുന്നു
 മുത്തണിക്കുന്തളം മങ്കപോലെ.

ശ്രീമിന്നും മിന്നലും കന്നൽ മിഴിമാരും,
 വാർമഴത്തുചില്ലും ചിത്രങ്ങളും,
 പാട്ടിന്നു കൊട്ടും “മിഴാവിൻ” നിന്നഭവ്യം
 കേട്ടാൽ സുഖിയ്ക്കുമിടീരവവ്യം,
 ഉള്ളിൽത്തുവെള്ളവ്യം രത്നനിലങ്ങളും,
 ഉന്നതിവെല്ലും വാനംൻ നിൽപ്പും,
 കാന്തംകിൽ താങ്കൾക്കു തുല്യമളകയിൽ
 തത്തലിരേഷത്താൽ മംളികകൾ
 ചെന്തളിർപ്പാണിയിൽ കേളീനളിനവ്യം,
 കന്തളരത്തെകളിൽ മുല്ലപ്പൂവ്യം,
 ആനനംതന്നിലോ വെണ്മയേലും പൊടി—
 യാളുന്ന പാച്ചേറ്റിത്തുലലതും,
 വാരഞ്ചും ചായലിൽ ചെങ്കുറഞ്ഞിപ്പൂവ്യം,
 ചാരു കണ്ണത്തിൽ നെന്മേനിപ്പൂവ്യം,
 കാമിനിമാർക്കുണ്ടു നീചെന്നാലുണ്ടവ്യം
 മോമൽക്കദംബവ്യം സീമന്തത്തിൽ.
 മണ്ടുന്ന വണ്ടുകൾ മുളി മരങ്ങളി—
 ലുണ്ടെന്നും തുലലർച്ചെണ്ട പിടെ;
 കോമള ഫംസങ്ങൾ മേവ്യം കളങ്ങളിൽ
 താമരപ്പൂവുകളെന്തും കാണം;

കേകയ്ക്കായ് കണ്ണങ്ങൾ പൊക്കുന്ന മന്ദിര-
 കേകികളെന്നും നൽപ്പിലിയുള്ളോർ;
 കൂരിരുളില്ലാതെ രാവിലെഓഴുകുന്നു
 വാരഞ്ചും വെണ്ണിലാവെന്നുമെന്നും.
 താഴെ നിഴലിക്കും താരകാപുഷ്പങ്ങൾ
 താവുന്ന വെള്ളക്കൽമേടുകളിൽ,
 ഉത്തമസ്രീകളുമൊന്നിച്ചു ചേരിച്ചു-
 ന്നൊത്തിരുന്നങ്ങല്ലൊ യക്ഷനാരും,
 താവക ഗംഭീര നാദങ്ങൾ പോലെഴു-
 മം വാദ്യം മന്ദമായ് താക്കീടുമ്പോൾ,
 ക്രീഡകൾക്കേലും ഫലങ്ങൾക്കായ് സേവിച്ചു
 നീടുററ കല്ലുറ്റം നൽകും മദ്യം
 വിൻനദിതന്തീരൽ ശീതളമായുള്ള
 തെന്നലിൻ സേവനമേററ മേന്മേൽ,
 വക്കകൾതോറും മുളച്ചു മന്ദാരങ്ങൾ-
 ക്കൊക്കും നിഴലിൽപ്പോയ് ചുടുമാററി,
 തുമണി പൊന്മണ്ണിൽ പൂത്തിക്കളിക്കുന്നു
 വ്യോമഗർഭ കാമിക്കും കന്യകമാർ
 നന്മടിക്കത്തഴിഞ്ഞുള്ളൊരു പുഞ്ചല,
 മേന്മേൽ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളാലേ,
 കാമിച്ചു കാമകർ തോണ്ടുവമ്പാൾ, ചെന്തൊണ്ടി-
 വായ്തുലർ മാരുടെ "ഉക"യിൽ,

കോമള കാന്തികൾ ചൊന്തിത്തെളിഞ്ഞുള്ള
 തുമണി ലിപങ്ങൾ തൻനേക്കാഴ്ചി,
 കാരോ പിടിപ്പൊടി വാരിയെറിവത്ര
 തീരേ വിഹചരായ്ത്തിന്നിടുന്നു.
 ഏറ്റമയന്നുള്ള മേടകൾ തൻമോളിൽ
 കാരക കൊണ്ടാക്കിയ നിൻജാതിക്കാർ,
 നിർത്തുള്ളി, വീഴിച്ചു ചിത്രപടങ്ങൾക്കു
 ചിത്തത്തമണ്ടാക്കിത്തീർത്തടനെ,
 പേടിച്ചിട്ടായിടാം- വീഴുന്നു ജനലിൽ-
 കൂടെ പൊടിഞ്ഞു വെറുപുകയായ്.
 തന്തുജാലങ്ങൾച്ചിതൃത്തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന
 ചന്ദ്രകാന്തങ്ങളിരവു തോരം,
 ഞ്ഞേയ്ക്കും ചെയ്തിട്ടു കാന്തന്മാർ കയ്യഴ-
 ച്ചാതപാസം മോഹിക്കും നല്ലാർക്കെല്ലാം,
 നിന്മറ നീങ്ങിത്തെളിഞ്ഞൊഴുകീടുന്ന
 നിൽലപ്പുനിലാവേറു മേന്മേൽ,
 ധാരാളം നിർത്തുള്ളി വീഴിച്ചു മെയ്യിനു-
 ല്ളരതിഗ്ഗാനി കളഞ്ഞിടുന്നു.
 ഒട്ടുമൊട്ടുങ്ങാതെ വീട്ടിനകത്തെങ്ങും
 “കെട്ടിയിരുപ്പ”ള്ള കാമകന്മാർ,
 ഉച്ചത്തിൽക്കൈബേര കീർത്തികൾ ഭംഗിയായ്
 “വെച്ചുലക്കം” യക്ഷരൊത്തു കൂടി,

വാനിലെപ്പേർവിത്രം വേഗ്ഗകളൊന്നിച്ചു
 സാനന്ദമോരോന്നു ചൊല്ലിച്ചൊല്ലി,
 ഏവനം “വൈഭ്രാജ” മെന്നറിയുന്നൊരം-
 ദ്ഭവനം നിത്യവൃമാസ്വദിച്ചു.
 കാൽ വെച്ചിളകമളകങ്ങളിൽ നിന്നു
 ഭൂവിൽ വീഴും മന്ദാരങ്ങൾ കൊണ്ടും,
 കണ്ണങ്ങൾ വിട്ടങ്ങു വീണു കിടന്നിടം
 സ്വപ്നനളിന ദളങ്ങൾ കൊണ്ടും,
 കൊങ്കത്തടങ്ങളിൽ തെട്ടിത്തൊരിച്ചുള്ള
 വെൺകളിർ മുത്തുമണികൾ കൊണ്ടും,
 രാത്രിയിൽ മങ്കമാർ പോയുള്ള മാഗ്ഗങ്ങൾ
 മിത്രനദിക്കമ്പോൾ കണ്ടറിയാം.
 തത്ര വിളങ്ങിജ്ജയിക്കുന്ന യക്ഷേത്ര-
 മിത്രമാം ദേവനൈച്ചിന്തിച്ചുള്ളിൽ,
 മുല്ലപ്പു ബാണൻ തൻവണ്ടണിത്താനേലും
 വില്ലെടുക്കാറില്ല പേടിമുലം;
 നല്ല മിടുക്കുള്ള നല്ലാർകൾതമ്മുടെ
 ചില്ലി ചുളിച്ചുള്ള നേട്ടങ്ങളാൽ,
 കാമി ജനങ്ങളിലൊട്ടും പിഴക്കാതെ
 കാശ്ചങ്ങളുണ്ടു നടന്നിടുന്നു.
 വണ്ണപ്പകിട്ടുള്ള പൂമ്പട്ടം, വിഭ്രമം
 കണ്ണിനു നൽകുന്ന തുമധുവ്യം,

ചൊൽത്തളിർതൊത്തുകൾച്ചേർന്നു വുകളും
 മേത്തരം കത്തുന്ന പണ്ടങ്ങളും
 കാലിണത്തൊമരപ്പുകളിൽത്തെയ്യുവാൻ
 ചേലേറും നല്ലൊരരക്കിൻചൊരും,
 ഇങ്ങിനെ നല്ലാർക്കുള്ളതചംകാരവു-
 മക്കൊരു വിൺമരം ചെററിടുത്തു.

അപ്രദേശത്തിങ്കൽ, കൈയമ്പലം വി-
 ട്വമൊന്നങ്ങു വടക്കു മാറി,
 നമ്മുടെ മന്ദിരം കണ്ടിടം ദൂരത്തിൽ
 നമ്മു വില്ലണിത്താരണത്താൽ.
 കട്ടിയെപ്പോലെന്റെ വല്ലഭ പോറിയ
 പട്ടികും മരംമണ്ടടുകൽ,
 കയ്യേറ്റം പുകലച്ചാത്തുകൾ തുങ്ങിക്കൊ-
 ണയ്യയ്യാ! ചില്ലുകൾ ചാഞ്ഞു നിൽപ്പു.
 പച്ചക്കൽചേർത്തു പടുത്ത പടവാൻ
 നൽച്ചെറുപൊയ്ക്കു യമുണ്ടവിടെ.
 മിന്നിടും വൈദ്യുതുകൽത്തണ്ടു നീണ്ടുള്ള
 ചൊന്നല്ലിത്താരകൾ മുടിയതായ്”
 ആയതിൽപ്പാർന്ന ഹംസങ്ങളുണ്ടു-
 തായുള്ള “മാനസ”പ്പൊയ്ക്കതന്നെ,

ചിന്തിക്കയില്ലേത്രാ താങ്കളെ കണ്ടിട്ടും
 സന്താപമില്ലവെങ്കൊന്നുകൊണ്ടും
 ഭംഗിയേറുമിന്ദ്രനീലങ്ങളാൽത്തീർത്ത
 ശ്രംഗങ്ങൾ തങ്കുന്ന കേളീവൈലം,
 അപ്പൊയ്ക്കു തൻവക്കിൽകണ്ടീടാം, പൊൻവരം-
 ത്തോപ്പിനാൽച്ചുറ്റപ്പെട്ടാരമ്യമായ്.
 മിന്നലൊത്തങ്ങയെക്കൊണ്ടവോളാകുന്നു
 പിന്നെയും പിന്നെയും ഞാനതിനെ,
 എന്തെടെ ഗേഹിനിക്കത്രയുമിഷ്ടമാ-
 ളെന്നു നടുങ്ങിയ ചേതസ്സോടെ.
 ചെന്തളിരംഭിക്കളിക്കും രതാശോകം,
 ചന്തം വഴിയുന്ന പൂവിലഞ്ഞി.
 രണ്ടും വിളങ്ങുന്നു, ചെങ്കുറഞ്ഞി വേലി-
 പൂണ്ടുള്ള മല്ലത്തറയ്ക്കടുക്കൽ,
 ഒന്നു നിൻ സോമരി തന്നിടം കാൽത്തളി-
 രെന്നോടെപ്പും തന്നെ മോഹിക്കുന്നു;
 മരോതവരം കവിൾക്കൊണ്ടുള്ള മദ്യത്തെ
 മുറും വളത്തിനായ് ഇച്ഛിക്കുന്നു.
 അത്ര മുപ്പെത്താത്ത വാർമുള്ള തന്നൊളി-
 ച്ചുണ്ടോലും തുമണിക്കൽത്തറയിൽ,
 വെങ്കൽപ്പലക ചേന്നുണ്ടൊരു പൊൻതുണ
 വെല്ലുന്നിതം മരങ്ങൾക്കിടയിൽ;

എത്രമരണത്തിൽ നേരം മയങ്ങിയാൽ
 നിത്യവും ചേകിനിന്നുറാ മിത്രം,
 വാർകകണങ്ങൾ കിലുങ്ങു മാറെൻ തനപി
 കൈകൊട്ടിയാടിക്കൊണ്ടുതിനെ.

ഇഴയിടയാളു അല്ലുളിപ്പിച്ചു
 നീയൊക്കെ നോക്കിയറിഞ്ഞു ഹകാരക;
 ചപാരത്തിൽ, ഭിത്തിയിൽ ശംഖവ്യം പത്മവ്യം
 നേരേ വരച്ചുവ നേക്കിയിട്ടും;
 ശ്രീയറു മങ്ങിയിരുന്നീട്ടും മന്ദിര-
 മിയുള്ള ചനില്ലാഞ്ഞിപ്പോൾ നാനം,
 അർക്കിലെന്നാകിൽ ശോഭിക്കുമാറുണ്ടോ
 പൊൽക്കുളിർത്താമരപ്പെയ്ക്കു തന്നിൽ?
 പെട്ടെന്നു ചെല്ലുപാനായിട്ടു നീയൊരു
 കട്ടിറ്റുജത്തിന്റെ മട്ടിലായി,
 പൊൻപട്ടു താഴ്വാരം മുഴും കളിക്കുന്നിൽ -
 മുന്യു ഞാൻ ചൊന്നതിൽ-ച്ചെന്നിരിപ്പൂ;
 മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ മിന്നും പോലല്ലാല്ലം
 മിന്നുന്ന മിന്നലും തുമിഴിയെ,
 ചാട്ടുവാൻ നോക്കുക മെല്ലെമെല്ലെ യൊന്നാ -
 വീട്ടിനകത്തെയ്ക്കൻ വാർമുകിലേ!

നേർത്ത ചരം, യെപ്പേനം പാതി ചെന്നുള്ളവരും
 കൂർത്ത വെൺപല്ലകളല്ലസിപ്പോരും,
 തൊണ്ടിപ്പഴം പോലെച്ചുണ്ടുകൾ മിന്നുവോരും,
 കണ്ടെത്താനില്ലാത്ത മധുമാണ്ടോരും,
 നോക്കുവോരും പേടിച്ചു മാൻപേട പോലവേ,
 ചെറുകൾ കഴിഞ്ഞഴകേന്റിയുള്ളോരും,
 ശ്രോണിക്കനംകൊണ്ടു മദം നടുക്കുവോരും,
 കൂണവളല്ലം പോർകൊങ്കകളാൽ,
 ഹൃദയാംതിമർകളെ സൃഷ്ടിക്കും ബ്രഹ്മാവി-
 ന്നാലുത്തേ സൃഷ്ടിയായ് വെന്നിടുനോരും,
 ഉണ്ടാകുമങ്ങൊരു തയ്യലം,ളാരോടും
 വേണ്ടതു മാത്രമായ് മിണ്ടുവോളായ്.
 കൊണ്ടലേ! കേട്ടാലുമായവളുംണെൻറെ
 രണ്ടാമതുള്ളൊരു പൊന്നുജീവൻ.
 ഒന്നിച്ചിരുന്ന കഴിയേണ്ടും ഞാനിങ്ങു
 വന്നകലത്തു കടുങ്ങുകയാൽ,
 ഏകയായ് വഴുകയാണിപ്പോരും, നൽച്ചക്ര-
 വാകപ്പിടപ്പുക്കിയെ നപോലെ.
 ഉൽക്കണ്ഠ വായ്മ്മമേത്തനപിയാളിത്രയും
 ടീംപുങ്ങുളയുള്ള നാളുകളിൽ,
 ഒരർന്നു ഞാൻ:-മഞ്ഞു ബാധിച്ചു താമര-
 പ്പൊൽക്കുളം പോലൊന്നു മാറിക്കൊണ്ടും.

നിന്നു്, മെൻപ്രിയ തന്നുടെ തുമുഖം,
 കണ്ണു കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു വിത്തും,
 വണ്ണം ചൊടികൾക്കു മറിയും നല്ലതിൻ-
 വണ്ണം തണുപ്പൻ നിരപാസത്താൽ,
 പാണിയാൽത്താങ്ങി മിന്നീടു; മുഴുവനും
 കാണില്ല, കന്തുളം തുങ്ങുകയാൽ;
 താങ്കൾ തടഞ്ഞു നിറം മങ്ങിക്കേഴുന്ന
 പുകുളിർത്തിങ്കളിൽ ബിംബം പോലെ
 നിന്നുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടിടം നേരത്താ-
 തനപംതി പൂജിക്കയായിരിക്കാം;
 ഓത്തറിയേണ്ടുന്ന രീതിയിൽ, *വർചാടാൽ
 നേഞ്ഞൊരൻ ചിത്രം വരയ്ക്കയഃവാം;
 പിതൃഷവാണിയാം കൂട്ടിലെത്തത്തെയോ-
 ടായിട്ടു ചോദിക്കയായിരിക്കാം:—
 “കാന്തനെയോട്കുന്നതൂണ്ടോ? രസികത്തി;
 അദ്ദേഹത്തിന്നിഷ്ടമല്ലോ നിന്നെ.”
 ചേല മുഷിഞ്ഞു ചമഞ്ഞുള്ളൊരങ്കത്തിൽ
 ചേലഞ്ചും വീണയും വെച്ചു മെല്ലെ,
 പേരേന്റെ വെച്ചു നിർമ്മിച്ച പാട്ടുച്ചത്തിൽ
 നേരെയായ്പ്പാടുവാൻ നോക്കിടുമ്പേൾ,
 കണ്ണുനിർ വീണ നനഞ്ഞുള്ള കമ്പിയെ
 ദൃണ്ഡിച്ചുംകൊണ്ടു തുടച്ചു നന്നായ്,

തന്നെത്താൻ പാടിവെച്ചുള്ളതു പിന്നെയും
 പിന്നെയും വിസ്തരിപ്പോളായിടാം;
 ഇതുകൂടും വേർവാടിനന്നാം വരെയുള്ള
 ബാക്കി മാണുങ്ങുളോരോന്നിനേയും,
 “കട്ടിച്ചപ്പേറ്റപടി”യിന്മേൽ പുഷ്പങ്ങൾ
 കൂട്ടിയവയിൽ നിന്നോരോന്നായി,
 ഉണ്ണിമാൻ കണ്ണിയോളം നിലത്തു വെച്ചി-
 ട്ടെണ്ണി നോക്കുന്നവളായിരിക്കാം;
 ഞാനുമായുള്ളൊരു കേളീരസമുള്ളിൽ
 താനേ മുക്കുവോളായിരിക്കാം;
 മിക്കതും മങ്കമാർക്കീവകയാകുന്നു
 തക്ക വിനോദങ്ങൾ വേർവാടിക്കൽ.

ജോലിയുണ്ടാകയാലെൻ വിനോദം പകൽ-
 കാലമത്രയ്ക്കുഴൽ നൽകയില്ല;
 ശങ്കിപ്പു:- നിൻതോഴി ചോംവഴി വിട്ടേറെ
 സ്സങ്കടപ്പെട്ടിടം രാത്രിയായാൽ;
 ഉൾത്തണപ്പെന്നുടെ സന്ദേശം കൊണ്ടേകാൻ
 രാത്രി പോയ്കണ്ടാലും സാധപിയാളെ;
 മേടതൻ ജനലിൽപ്പോയ്നിന്നു നോക്കിയാൽ
 കോടക്കാർകൊണ്ടേ! കാണാമപ്പോൾ;
 നിദ്ര കിട്ടാഞ്ഞു വെറും നിലത്തങ്ങിനെ
 മുളപംഗിയാൾ വിഷമിപ്പതായി;

ആയി പിടിച്ചു ചടച്ചവരും, ചേർചാടു
 ബാധിച്ചു പുന്തളിർ മെത്തയിന്മേൽ,
 കണചെരിഞ്ഞു, കിഴക്കു മുക്കിൽ ചെറും-
 ചന്ദ്രക്കല പോലവരും കിടക്കും.
 ഞാനൊന്നിച്ചേതൊരു രാത്രി നിമിഷം ചാ-
 ലാനന്ദം പൂണ്ടു കളിച്ചു പോക്കി,
 ഞ്ഞു രാത്രിയിന്നിപ്പോൾ, ചേർചാടാൽ നീണ്ടതാ-
 യംരോമൽ പോക്കുന്നു ബാഷ്പനീരിൽ.
 തുവമുതം പോൽക്കുളിർത്തു ജനൽവഴി
 പുവെണ്ണിലാവുള്ളിൽ വന്നു കണ്ടാൽ,
 മുന്തട്ടുതീർത്തുമോമലിൻ തുമിഴി
 പിന്മടങ്ങുമതു പോലെ തന്നെ.
 അല്ലലാലശ്രു നിറഞ്ഞു കനത്തുള്ളി
 നല്ല രോമങ്ങളാൽ മുടിക്കാഞ്ഞും,
 കാമകരം വന്നു പടൻ നിറം മങ്ങി
 ത്താമരമാറായ ദിവസത്തിങ്കൽ,
 കട്ടൊട്ടു ഞൻ മങ്ങൊട്ടൊട്ടുറങ്ങിയും
 തപിട്ടോലും താമരത്തൊരു പോലെ.
 കേവലസ്നാനത്താൽ കർമ്മം നശിക്കുവിടും-
 ങ്കുമ്പോളും തുണ്ടും കുറുനിയമം,
 നിർമ്മലച്ചോരിചംച്ചെന്തളിർ വെട്ടുന്ന
 നിരപാസത്താലവളാട്ടുന്നുണ്ടാം.

എന്റെ രതിസുഖം വല്ല കിനാവിലു-
 “മെങ്ങിനെ കൈവരു”മെന്നു തന്നെ,
 നിന്നും കണ്ണീരു കേറിത്തടുത്തുള്ള
 നിദ്രയെക്കൊക്കിച്ചു വാഴ്കയാവാം.
 വേർവാടിൻ നാളന്നു ഞാൻ മാല കൂടാതെ
 കാർവേണിയേതൊന്നു കെട്ടിപ്പോന്നു,
 ശാപം കഴിഞ്ഞിനിച്ചെന്നെനിക്കായതു
 താപമകന്നഴിച്ചിട വേണം.

ഒട്ടും തൊടാനരുതാതെപ്പരുത്തേറെ-
 കട്ടച്ചോരാച്ചിടക്കെട്ടു തന്നെ,
 മാടിടുമെപ്പോഴും ഗണ്ഡത്തിൽ നിന്നവരും
 പാടേ നഖം നീണ്ട പാണിയാലേ
 പണ്ടങ്ങരും കെട്ടാതെ മേൽക്കുമേൽ വേദിച്ചും-
 കൊണ്ടതു നേരത്തും പേശലംഗി,
 ശയ്യയിൽച്ചെന്നു വീണ കിടന്നരു-
 ണ്യോ! കരയിക്കും താങ്കളേയും,
 ഉണ്ടെങ്കിലാർദ്രതമേതൊരു മർത്ത്യനും
 കണ്ടിടും കാരുണ്യം മിക്കവാറും.

ഞാനറിഞ്ഞിടുന്നു:-നിൻതോഴിക്കെന്നിലു-
 ണ്ടുനും വിട്ടേറിടും പ്രേമപുരം;
 ഒന്നാം വിധോഗത്തിലിങ്ങിനെയാക്കേയായ്.
 തരീന്നിടുമോമലെന്നു ഹിക്കുന്നു.

“സുന്ദരനാണു ഞാ”നെന്നുള്ള ശ്രോതാകൊ-
 ണ്ണാനു മല്ലിപ്പറയുന്നതെന്നും,
 ഞാൻ ചെന്നതൊക്കെയുമെൻതോഴൽക്കോട്ട
 താൻ ചെന്നാൽ കൺമുഖിൽക്കാണാമല്ലോ.

മാൻമിഴി തൻമിഴി വാർമുട്ടിത്തൈകളാൽ
 കാണുതല്ലതം ചലിപ്പതായ്;
 തുമ്പി ചാലിച്ചെഴുതിയാലുള്ളൊരു
 നൈമിനപ്പില്ലാതെയായിരിക്കും;
 ഹൃദയമാമസവമില്ലാഞ്ഞു ചില്ലിതൻ-
 വിദ്യകളൊക്കെ മറന്നിരിക്കും.
 തങ്കളടുത്തങ്ങു ചെന്നു നിന്നാലപ്പോൾ
 ശങ്കിപ്പു:—കണ്ണിനു മേൽഭാഗത്തായ്,
 സുന്ദരമുണ്ടാകും മിനുക്കർ മുട്ടുമ്പോ-
 ളിനിവരങ്ങളിളകും പോലെ,
 എന്നുടെ കൈനഖംകൊണ്ടുള്ള പാടുക-
 ലേതുമേ പറാതിരുപ്പതായും,
 എത്രയും നാളായിജീലിച്ചുപോന്നുള്ള
 മുത്തുകൾ—യോഗത്താൽ—വിട്ടതായും
 കേളി കഴിഞ്ഞതന്റെ കൈകളെക്കൊണ്ടു ഞാൻ
 നീളെത്തുലോടി വരേണ്ടതായും,

നീരേഴും തൈവഴുത്തണ്ടുപോലങ്ങിനെ
 തീരേ ചെറ്റത്തു ചെറ്റത്തതായും,
 മിന്നിത്തിളങ്ങുമിടംതുടക്കാവെന്റെ
 തനപിയാൾക്കൊന്നങ്ങിളകിക്കൊണം.

ചെല്ലുന്ന നേരത്തു കൊണ്ടലേ വല്ലഭ
 തെല്ലൊന്നുറങ്ങിസ്സുവീക്കയെങ്കിൽ,
 ഒട്ടുമേ മിണ്ടാതെ പിന്നിൽപ്പോയ് മാറിനി--
 നിട്ടൊരു യാമം പൊരത്തീടേണം;
 മാറേറും പ്രേമം ചെറുമെന്നെ സ്വപ്നത്തി-
 ലാററനോറററററു ലഭിച്ചിരിക്കേ,
 കൈവല്ലി കെട്ടിപ്പണൻജ്ജതിനപ്പോൾ
 കൈവരാൻ വയ്യ ചെറുതയവും;
 നിത്തുള്ളി തട്ടിത്തണുത്തുള്ള കാരനിനം-
 ലാത്തനപിയേ വീശിക്കൊണ്ടുണർത്തു;
 പുത്തൻ നരം പിച്ചി ചൊട്ടുകളോടൊപ്പം
 പ്രയാശപടിക്കാതിരിക്കയില്ല.
 എന്നല്ല നീ നിൽക്കും ജനലിൽ മന്നവൾ
 നിന്നിടും കണ്ണമടച്ചിടാതെ,
 മിന്നൽപ്പിണരുള്ളിൽ ചെച്ചിടിവറക്കാൽ നീ
 ചൊന്നിടാൻ നോക്കേണം ധൈര്യത്തോടെ;—

“ഭർത്തൃമതിയാളേ! ഭർത്താവിന്നുള്ളൊത്ത
 മിത്രം ഞാൻ കാർമ്മേഘമെന്നറിക.
 അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ സന്ദേശം കേട്ടു, യു—
 മുഖഹിച്ഛത്തി നിന്നന്തികത്തിൽ,
 നല്ലാർകരതൻവേണി കെട്ടുവാൻ മോഥിച്ചു
 വല്ല വഴിയിലും തിണ്ടാടുമ്പോൾ,
 പാരിച്ചു വെട്ടലാൽ പാമ്പുവൃന്ദങ്ങളെ
 പ്രേരിപ്പിച്ചിടുവോനാകുന്നു ഞാൻ.”

എന്നേവം ചൊല്ലിയാലാനനം ചൊക്കിക്കൊ—
 അന്നു “ഹനുമാനെ” “സ്സീത”പോലെ;
 ഉൽക്കണ്ഠകൊണ്ടുരുകമലം വിടൻവരം
 നോക്കിടും താങ്കളെ; സ്സൽക്കരിക്കും;
 കേട്ടിടും ബാക്കിയും ശ്രദ്ധവെച്ചൊക്കെയും;
 മട്ടോലുംവാണിമാരേവമല്ലൊ;
 മിത്രമെത്തിച്ചുള്ള ഭർത്താവിൻ വൃത്താന്തം
 മാത്രയ്ക്കേ മാറുള്ളൂ സംതമമായ്.
 ആയവളോടെനിക്കായും തനിക്കായും—
 മായഷ്ടൻ! താങ്കൾ പറഞ്ഞിടേണം:—
 കല്യാണിയാളേ! നിന്നുറ സഹചരൻ
 ചൊല്ലേറും രാമതിര്യംശ്രമത്തിൽ,

ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു; ഭദ്രം ഭവതിയോ-
ടാവിയുക്തനങ്ങളു ചോദിക്കുന്നു.

അപത്തിൽ ദുഃഖവരിവാക്യതന്നെയോ-
ണാലുത്തിൽ ചൊല്ലുമാറുള്ളതല്ലോ.

നേർത്തതു നേർത്തുകൊണ്ടും, തപിച്ചതു
പേർത്തും തപിച്ചുള്ളതിനെക്കൊണ്ടും,
കണ്ണനിർ വിണ നനഞ്ഞു നനഞ്ഞതു
കണ്ണനിർ വിഴുന്നതിനെക്കൊണ്ടും,
ഉൽക്കണ്ണ മേൽക്കുമേൽ വായുതരൂപോലെയു-
ൽക്കണ്ണ വായുനതിനെക്കൊണ്ടും,
ചുട്ടുള്ള വീപ്പുവിടുന്നതു വല്ലാതെ
ചുട്ടുള്ള വീപ്പുള്ളതിനെക്കൊണ്ടും,
ഇങ്ങിനെ നിന്നാതം തന്നംതംകൊണ്ടേരോ
നകല്ലംചെയ്തു പുകന്നു പാവം!!
വൈരിയാം ദൈവം വഴിനടുത്തിടുകിൽ
ദൂരത്തിരുന്നെന്നതു വേറെച്ചെയ്യും?
ഉച്ചത്തിലായിടാമെന്നുള്ളതേ കിലു -
മച്ചേടിമാരുടെ മുഖിലായി,
തൊട്ടിടാലാ നന്മെന്നൊതിച്ചാച്ചെയ്വി-
ത്തട്ടിൽപ്പറയുവാൻ വെമ്പിയുള്ളോൻ -

കാതിൻവഴിവിട്ടു കണ്ണിനും കാണുവാൻ
 സാധിക്കാതുള്ളവൻ—ഞാൻ വഴിയായ്,
 ഉൽക്കണ്ഠ ചിന്തുന്ന വാക്കുകൾ ചേർത്തവ—
 മുച്ചരിക്കുന്നു വേതിയോടായ്: —

“ഞാഴൽപ്പുവല്ലിയിൽ നിന്നും, പേടിച്ചു
 കേഴുമാൻ കണ്ണിൽ നിൻകണ്ണിൻ നോട്ടം,
 വെണ്മതിബിംബത്തിൽ നിറുവുചാവണ്യം,
 നന്മയിൽപ്പിലിയിൽ കേശപാശം,
 കാണ്മു; നേരിയ നീരിനലകളിൽ
 ചേണഞ്ചും ചില്ലിതൻചാഞ്ചാട്ടങ്ങൾ,
 നിന്നുടെ സാദൃശ്യം—എന്തൊന്നു ചെല്ലും ഞാൻ—
 ഒന്നിച്ചൊരുദിക്കിലില്ല കാൺമു!!
 നിന്നെ വരച്ചു ഞാൻ പ്രേമത്താൽ കോപിച്ചു—
 നില്പതായ്, ചായങ്ങൾകൊണ്ടു കല്ലിൽ;
 എന്നെയും നിന്നുടെ കാക്കൽ വീണുള്ളപ്പോൾ
 പിന്നെ വരയ്ക്കുവാൻ മോഹിച്ചപ്പോൾ,
 കണ്ണീരു മേൽക്കുമേൽ വന്നു നിറഞ്ഞെൻറ
 കണ്ണു മുഴുവനും മുടിപ്പോയി;
 ചിത്രത്തിൽപ്പേരും മനമുടൈ സംതരം
 നിർദ്ദയനീശൻ പൊരുകുന്നില്ല.

കഷ്ടിച്ചു സ്വപ്നത്തിൽ കിട്ടിയ നിൻകണ്ഠം
 കേട്ടിപ്പൽകാൻ വാനിൽക്കൈകൾ നീട്ടി,
 വാണീടുമെന്നുടെ വല്ലാത്ത മാതിരി
 കാണുവോരി സ്ഥലീദേവതകൾ,
 കേഴുമ്പോൾ മുത്തുപോൽ വീർത്ത കണ്ണിർത്തുള്ളി
 വീഴുന്നു പല്ലവച്ചാത്തുകളിൽ.

നൽത്തേവതാരങ്ങൾതൻ തളിർപ്പൊൽക്കട-
 മര്യം ചെന്നു വിടത്തി നീളെ,
 ആയവതൻ പാലിൻതന്ധമേന്തിത്തേക്കോ-
 ട്രായത്തുമാക്കുളിർക്കുന്നിൻതെന്നൽ,
 വേണ്ടും ഗുണമെല്ലാമൊണ്ടുളുവല്ലഭേ!
 പൂണീടുമുണ്ടു ഞാൻ മേൽക്കുമേലേ;
 “മുനം പോയ” നീനംഗം തൊട്ടു വരുന്നതായ്
 വന്നീടു”മെന്നുള്ള സന്തോഷത്താൽ.

“അമ്മങ്ങൾ നീണ്ടുള്ള യാമിനി മാത്രപോ-
 ലാമോ കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞെങ്ങാനും?”

എപ്പോഴും വൈലിന്നു മുട്ടു കുറഞ്ഞതാ-
 യിപ്പകൽ തീരുമോ വല്ലചാടും?”

ആചരത്ത കർമ്മങ്ങളിങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചീ
 പ്സാവത്തിൻ ചേതസ്സു ചഞ്ചലാക്ഷി!

മുടേറും നിന്റെ വിധേംഗദൃഢങ്ങളാൽ
 പാടേ തതിയറതായ് ചുമഞ്ഞു.

ഓരോരോ കാഴ്ചക്കൾ ചിന്തിച്ചുറച്ച ഞാ-
 നോമനേ! ജീവിച്ചിരുന്നിടത്തു;
 കല്യാണി! ചേടിയാലേതുമേ, നിത്യമം-
 യിലുംകും ദുഃഖസുഖങ്ങൾ മന്നിൽ;
 ഓരോ ദശകളും ചക്രം തിരിയുപോൽ
 തീരുന്ന ചോട്ടിലും മോളിലുമായ്";
 എന്നുടെ ശാപവും തീർന്നിടം, മാധവൻ
 പന്നഗ മെത്തവിട്ടേൽക്കും നാളിൽ.
 ബാക്കി വരുന്നോരു നാലു മാസങ്ങളെ-
 ഘോഷക കണ്ണമടച്ചുങ്ങിനെ;
 പിന്നെ നാം വേർവാടിൽ ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
 കനകുട്ടിയുള്ള മോഹമെല്ലാം,
 നേടീടാം നമ്മൾക്കു, ശാരദചന്ദ്രിക
 നീടറു തുകീടം രാത്രികളിൽ."

വിണ്ടുമട്ടേഹം പറയുകയുണ്ടായി:—
 "പണ്ടു നീ മെത്തയിൽ പുണ്യശിലേ!
 കെട്ടിപ്പണന്നുറങ്ങിടുമ്പോൾ;—എന്തിനോ?—
 ചെട്ടെന്നുറക്കെക്കരഞ്ഞുണന്നു;
 ഉള്ളിൽച്ചിരിച്ചു പറകയുംചെയ്തു നീ-
 യുള്ളതെടുത്തു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ;—
 "കണ്ടു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽക്കള്ള! നീയന്വയെ-
 ള്ളുണ്ടു രമിച്ചിരിക്കുന്നതായി"

ഇതുവക ലക്ഷണം നൽകുകമുചയി-
 പ്സാവം കുശലിയെന്നോർത്തുകൊൾക.
 ആളുകൾ ചൊൽവതു കേട്ടെന്നെ, മാൻകണ്ണി-
 യാളേ! മറിച്ചു ധരിച്ചീടാലേ;
 “കാതന്നു:—വേർവാടിൽ സ്നേഹം നരകമെ”—
 നേതുമി;—ല്ലൊട്ടും മുക്കനീടായ്ക്കിൽ,
 ഇഷ്ടവസ്തുക്കൾതൻ മട്ടറിഞ്ഞായതു
 പുഷ്ടമായ്, പ്രേമമായ്ത്തീർന്നിടുന്നു.”

ആദ്യവേർവാടിൽ നരകിക്കും നിൻതോഴി-
 ക്കാശപാസമിങ്ങിനെചൊക്കെയേകി,
 മുക്കണ്ണൻതൻ കാള കൂടമടത്തിയോ-
 രക്കണിയിൽനിന്നു മടങ്ങി വേഗം,
 ഓമലരൾ ചൊല്ലിയയച്ചു കുശലവും
 പ്രേമവചനവുമെന്നോടോതി,
 കാലത്തു മുല്ലപ്പൂപോലവേ താന്തമായ്—
 കാണമെൻ ജീവനെക്കാത്തിടേണം;
 ബന്ധുക്കൾ ചെന്തേണ്ടും കായ്മിതൊക്കെയും
 ബന്ധുവാമെൻതോഴനേറവല്ലോ?
 ഉത്തരം കേട്ടതിൽ പിന്നീടല്ല നിന്നെ;
 സ്തുതനായി ഞാനെണ്ണിടുന്നു,

ഉദ്ദിഷ്ടമർത്ഥികൾക്കേകക തന്നെയൊ-
 ണത്തരമുത്തമന്മാർക്കു മന്നിൽ,
 ചാതകം യാചിച്ചാലക്ഷരം മിണ്ടാതെ
 നി തോയം നൽകി വരുന്നണ്ടല്ലോ.
 “വേണ്ടി”യാൽത്താനോ, വിരഹിയെന്നോത്തിട്ടേ
 വേണ്ടമലിവെന്നിൻ തോന്നിയിട്ടോ,
 പാടില്ലാതുള്ളൊരപേക്ഷയെച്ചെയ്യമി-
 ള്ലാവത്തിനിഷ്ടത്തെചെയ്തു പിന്നെ
 കൊണ്ടലേ! പേച്ചു കൊണ്ടൊരു തേജസ്സു-
 പുണ്ടു നി പോവുക തോന്നും ലിങ്കിൽ;
 മിന്നലായ് വേർവാടു തെല്ലം വോന്നേവ-
 മെന്നമുണ്ടൊവാതിരുന്നിടട്ടേ.”

